

YARGISIZLIK YASASI

Evrensel ruh bizi yargılamaz; yargılar insanoğlunun icadıdır. Yargı, kendimizi yapay, çoğu kez idealistçe olan kusursuzluk, ahlak doğruluğu, gerçeklik standartlarına göre yargılarken kullandığımız kıyaslama ve hâkimiyet kurma vasıtasıdır.

Eğer evren bizi yargılamıyorsa kendimizi ve başkalarını yargılamaya ne hakkımız var ve kimin standartlarına göre? Her şeyi kendi ideal vizyonumuzun ve ideallerimizin kıstasıyla ölçüp kıyasladığımız zaman her şey yetersiz kalır. Ancak bu büyüyen, hatalar yaparak öğrenen ve tekâmül eden gerçek insanlarla dolu gerçek bir dünyadır.

Bu yasa; ahlakı Tanrı'nın değil insanların icat ettiğini hatırlatır, Öz'ün bizi asla yargılamadığı, sadece bize dengeleme ve öğrenme fırsatları verdiği önermesiyle baslar.

İdeallerimizin baskısını ve sürekli kendimizi kanıtlama ve düzeltme ihtiyacı hisseder, yetersiz gelmekten, kendi standartlarımızı karşılayamamaktan korkarız. İronik bir biçimde en yüksek vizyona sahip olanlarımız kendine en düşük değeri verenler olabilir. Kendimizi daha sertçe yargılama eğilimi gösterdikçe, bizim iç dürtülerimizi temsil eder gibi, bizi eleştiren insanları hayatımıza daha çok çekeriz.

Yargılar, enerjinin onunu keser, iç savunmalar ve dirençler oluşturur ve negatif kalıpları yerinde tutarlar. Yargılardan kurtulmak değişim yolunu açar.

“Gençlik gerilerde kalırken ve zaman değişiklikler getirdikçe, mevcut fikir ve kanılarımızın birçoğunu değiştirebiliriz. Öyleyse; kendimizi en yüksek meselelerin yargıcı tayin etmekten sakınmalıyız.”

EFLATUN